

Václav Hadač:

Příbuzenstvo Jana Peldřimovského z Viškořic.

O rodu známého sekretáře české komory Jana Peldřimovského z Viškořic a jeho příbuzenských vztazích k jiným rodinám domažlickým množství materiálu poskytuje jeho objemná pamětní kniha z 1. polovice 17. století, uložená ve schwarzenberském archivu v Třeboni. Podle ní se Jan Peldřimovský, jehož nejstarší předkové pocházeli z města Načeradce, narodil ve Stríbrně v pondělí masopustní léta 1556 jako syn tamního městského písaře Jana Bakaláře jinak Kule, rodiče pelhřimovského, a jeho manželky Doroty, dcery Tomáše Krásného, měštěna domažlického a téhož ženy Anny, oddaných v kostele domažlickém. Po smrti manžela Jana († 1566) vdala se Dorota vdova znovu za Matouše Číču, člověka možného, měštěna města Domažlic, kam sebou vzala syna Jana Peldřimovského a jeho tu při sobě chovala, dceru pak její Zuzanu tu jest sobě za dceru zalíbenou přijala Anna Pitrušková vdova, jejíž dceru Justynu měl svrchupsaný Jan Bakalář za první manželku. Po smrti Anny Pitruškové Dorota matka též Zuzanu k sobě do města Domažlic jest vzala a tu tolikéž jako i syna při sobě chovala. Že pak vejšpsaný Matouš Číče s Dorotou matkou Jana Peldřimovského dlouho v životě jest nezůstával, nýbrž z tohoto světa skrze časnou smrt vykročil, dotčená Dorota zase jest svůj stav vdovský proměnila, pojavši sobě zase jiného manžela Jana Kantorovic, kterýž se potom psal z Hořiměřic; a to jest bylo okolo 1573 anebo 1574 léta. Otec tohoto Jana Kantorovic byl rodilý z města Berouna a byvši v Domažlicích kantorem, tu jest se oženil a téhož Jana syna splodil, kterémužto přijmí, protože otec jeho byl tu v Domažlicích kantorem, jméno Kantorovic zůstalo. Matka pak Jana Kantorovic jakožto otčima Jana Peldřimovského z Viškořic ta jest potom po smrti prvního manžela svého jménem N. Kantorovic pojala sobě za manžela Jana Matyáše písaře Hradského, kterýž jest na onen čas, dokadž jsou páni z Švamberka Chody okolo Domažlic drželi, jich písařem na hradě domažlickém, k týmž Chodům náležitě, bejval a odtud písař Hradecký sloul. S manželkou Dorotou rodem Krásnou z Domažlic měl Jan Kantorovic několikero dítek mužského i ženského pohlaví, z nichž však žádné k ženění a vdání nepřišlo

kromě Viktorin prvorozený syn téhož Jana Kantorovic, jednobříšní bratr Jana Peldřimovského z Viškořic. Měl sice Jan Kantorovic ještě jednoho syna jménem Jana, jenž byvši již ženichem měl sobě pojímati k stavu svatomanželskému dceru jednoho pána Příchovského, ale prve nežli se to skoncovalo, on Jan prostředkem časně smrti z tohoto světa jest vykročil. A tak nepozůstav než toliko sám Viktorin, syn Jana Kantorovic, ten jest sobě vzal za manželku Alžbětu dceru pana Jana Čecha z Kosmačova z města Hradce Jindřichova, pozůstalou vdovu po někdy Pavlovi Kafunkovi z Poborovic na Votíně, měštěninu města Klatov. S touž pozůstalou vdovou Kafunkovou splodil Viktorin Kantorovic dítky Annu, Dorotu, Jana a Kateřinu, z nichž syn Jan sobě vzal za manželku dceru Viktorina Vokřínka, měštěna města Domažlic, Kateřina pak dcera vdala se za Michala Šefelmajera fendrycha, ale ten nebyvši s ní dlouho, dceru s ní splodiv, z tohoto světa jest vykročil, totiž od sedlákův v Rakousích okolo Lince jest zamordován. Když jest pak Alžběta Kafunková manželka Viktorina Kantorovic z tohoto světa skrze smrt vykročila, Viktorin manžel její pojav sobě zase za manželku Annu dceru Zikmunda Vlasatého z Domaslavě, s ní tři dítek jest splodil, Zikmunda, Vilíma a Jakuba, ale jak ona tak i dítky její v čas morové rány ve vsi Petrovicích nedaleko Domažlic, tu, kdež jest též Viktorin Kantorovic bydlel, jsou všickni pomřeli (léta 1613), a tak nepozůstalo po něm Viktorinovi žádných dětí mimo ty nahoře jmenované Jana syna a dceru Kateřinu. Potomně pak, když jest Jan Kantorovic, kterýž jest od J. M. C. někdy císaře Rudolfa II. (dne 4. září 1592) erbů na vladectví dostal, aby se z Hořiměřic psáti mohl, a potom léta 1606 rychtářem J. M. C. v městě Domažlicích byl, v tom pak divným způsobem a jistým řízením božím na cestě jedouc domů na saních šlakem poražen byv léta 1614 (v únoru) z tohoto světa vykročil, Dorota manželka jeho přečkavši jak Viktorina syna svého i jeho všechny děti krom Jana a Kateřiny, počala jest sobě, jsouc již věku sešlého, s tak velikým hospodářstvím, které se tu při městě Domažlicích nacházelo, postyskovati a posléze smlouvou přátelskou odevzdala je léta 1614 svému synu Janovi Peldřimovskému z Viškořic, na ten čas J. M. C. raddě a sekretáři komory české. Nedlouho po roce 1618 pak Dorota vdova zemřela, odkázavši svému vnuku po dceři Zuzaně Janovi Kapláňkovi 300 kop míš. ze statku svého Číčovského v Domažlicích. Majestátem daným 1. února 1588 propůjčil císař Rudolf II. svrchupsanému Janovi Peldřimovskému a bratřím Václavovi a Šimonovi Víškům erb neboližto znamení vladectví a přídomek z Viškořic, novým listem z 29. prosince 1592 pak jim erb polepšil. Následujícího roku dosáhl Jan Peldřimovský městského práva na Starém Městě Pražském, léta 1613 pak si koupil dvůr poplužní Prače u Hostivaře a psal se potom z Viškořic a na Pračích. . . .

¹²⁷) Viz na př.: Adam Vendl ze vsi Čekova (Hořovice, Matr. odd. 5. II. 1679); Jirí Vendl, šafář švabinský — zámek Zbiroh, Matěj Vendl, Karýzek (Cerhovice, Matr. naroz. 1678/1706, str. 137, 140).